

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

SVTROJICA.MELBOURNE [СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК](https://www.youtube.com/channel/UCvTj0p0p0p0p0p0p0p0p0p0) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 18. ЈУЛ 2021. ☞ Број 98. ☞ Година III

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 18/5 ЈУЛ 2021. ГОДИНЕ ПРЕПОДОБНИ АТАНАСИЈЕ АТОНСКИ	НЕДЕЉА 4. ПО ДУХОВИМА ГЛАС 3. Јутрење – Јеванђеље: Четврто Васкрсно Лк. 24,1-12 Лит. Апо: Рим 6. 18-23; Јев.. Мт. 8, 5-13
ЧЕТВРТАК, 22. ЈУЛ	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 19ч
СУБОТА 24. ЈУЛ	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ У 19ч
НЕДЕЉА, 25. ЈУЛ СВ. МУЧЕНИЦИ ПРОКЛО И ИЛАРИЈЕ	ЈУТРЕЊЕ У 9ч, ЛИТУРГИЈА У 10ч
ЦРКВА ЈЕ ЗАТВОРЕНА ЗА ЈАВНОСТ НАЈКРАЋЕ ДО 20. ЈУЛА ЗБОГ ДРЖАВНИХ ПАНДЕМИЈСКИХ МЕРА.	

ПРЕПОДОБНИ АТАНАСИЈЕ АТОНСКИ

Рођен у Трапезунту од родитеља богобојажљивих. Рано остао сирочетом, но Промислом Божјим неки војвода узео га, доведе у Цариград и даде га тамо на науку. Због кротости и смерности своје био љубимац свих својих вршњака. При дејим играма деца су бирала овога за цара онога за војводу, а Атанасија за – игумана. Као неко предсказање!

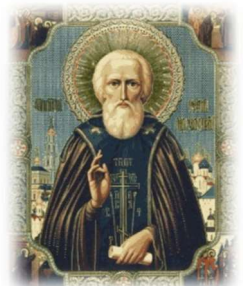
и сам намеравао повући се и замонашити се, а по том Јован Цимисхије. Многобројна искушења наваливала су на Атанасија и од демона и од људи, но он је као храбри војник Христов све одолевао и побеђивао својом безмерном кротошћу и непрекидном молитвом Богу живоме. Пун благодати Божје он се удостојио видети Пресвету Богородицу, која чудотворно изведе воду из стене и обећа му бити заувек Икономиса (Игуманија) манастира.

У раду и у молитви Атанасије је претходио братији својој, и све их је волео љубављу духовног оца и пастира. Смрт му је дошла изненадно. Једном се он подигао са шесторицом монаха над једну ново саграђену припрату цркве, да прегледа зид, који тада зидаху, но зид се провали и њих све затрпа. Тако сконча овај велики светилник монаштва 980 год. После смрти он се више пута јављао својој сабраћи, било да утешити или накара.

(Пролој)

СВЕТИ СЕРГИЈЕ РАДОЊЕШКИ

Велики подвижник и светилник руске цркве. Родио се 1313. год. у Ростову од побожних родитеља Кирила и Марије.

По смрти родитеља Вартоломеј – тако му беше крштено име – замонаши се и основа обитељ св. Тројице у шумама Радонежским. Због његове чистоте срца удостоји се дара чудотворства, те је и мртве васкрсавао именом Христовим. Више пута јавила му се Света Богородица. Кнежеви и владике долазили су к њему ради савета. Благословио кнеза Димитрија Донског и предсказао му победу у рату за ослобођење Русије од Татара. Прозирао у срца људска и у догађаје на даљини. Св. Сергије упокојио се 1391. год. После смрти јављао се више пута разним лицима.

Свршивши школе Атанасије (до пострижења Аврамије) удаљи се у пустињу Малеинску, близу Свете Горе, где се подвизаваше као ученик чувеног тада Михаила Малеина. Желећи још тешњег подвига он се пресели у Св. Гору на безмолвије. Но око њега се почну скупљати многи желатељи подвижничког живота, те он би приморан да зида своју славну Лавру. У томе му обилно помагаху цареви Византијски, најпре Никифор Фока, који је

ИДИ, И КАКО СИ ВЈЕРОВАО НЕКА ТИ БУДЕ

Често нас Господ опомиње, кроз Своје Јеванђеље, како је важно да нам вера буде чиста, тврда, непоколебива... У данашњем јеванђељском тексту истиче нам пример вере једног капетана, чији је слуга био болестан. Капетан моли Христа да му излечи болесног слугу, а Господ каже да ће ући у дом његов. Међутим капетан сматра да сам није достојан да Христос прекорачи праг његовог дома па, у вези с тим, каже: „Господе, нисам достојан да ѿог кров мој уђеш, нећо само реци ријеч, и оздравиће слуѓа мој“ (Мтљ. 8,8)

Питање вере и њеног карактера питање је по свему суштинско, свеобухватно, сложено итд. Нема ништа једноставно у овом питању односно одговору на такво питање. Вера се најбоље пројављује кроз дела једног човека као и кроз његову љубав која исијава из добрих дела. Види се тако јасно, да није потребно да нам неко објашњава речима, како је неко веран Богу и Небу. Нама то постаје јасно при сусрету са верујућом особом. Не каже ли и сам Господ да ће нас „по делима нашим познати“. Можемо ми непрестано причати о људима лепе приче, ако те приче постају предмет говора, а немају делотворну потврду, која би ишла у корак са нашим казивањем. То вам онда постаје „као прапорац који звечи“ и ништа више од тога. Када нас људи хвале, ми се добро осећамо. Шепуримо се, милина нека обузме наше груде, и од те милине нисмо у стању да испитујемо хвалу других. А та провера, која се остварује кроз нашу самокритику, постаје незаобилазна, ако хоћемо да останемо на ногама односно да се не препустимо пловидби на облацима сујете и умишљене вредности. Када је Господ рекао капетану да ће ући у дом његов, нормално би било да је овај требао да буде одушевљен и почаствован том понудом да сам Господ походи његов дом. Међутим, он не дозвољава

себи ни да размишља о томе, већ истиче своју недостојност речима „Господе, нисам достојан да уђеш под кров мој“. Такав став може да

има неко ко има тврду и снажну веру у Бога. Јер, јака вера у Бога подразумева да човек схвата величину бића Божијега и у том светлу да види себе – своју недостојност. Тиме он не умањује себе, иако то тако звучи. Не! Што се више човек унизује пред људима он се за толико више узвисује пред Богом. Нажалост, изгледа да нама није лако да схватимо ову философију. Ми упорно мислимо да је важно то да нам људи тапшу, да нас хвале, да лепо говоре о нама. Слушајући ове хвалоспеве само се збуњујемо. Оно што је истинито и проверено јесте чињеница да нам ово само смета. Узалуд нам је имати углед у очима људи на земљи, ако се о Небо огрешимо, ако Бога не познајемо, ако са Њим нисмо удружени. Похвала нашега окружења трајаће кратко и бити однесена са првим поветарцем, који наиђе у нашем правцу. Довољно је да неко само каже како нешто није у реду са нама и људи ће нам окренути леђа и са истом жестином, са којом су нас хвалили, наставити да нас оговарају.

Награда за капетанову скромност дошла је одмах, јер је Господ био ту на лицу места и Он је био у директном разговору са капетаном. Иди, и како си вјеровао нека ти буде“ (Мт. 8,13). Из овога можемо извући закључак да Господ награђује свачију скромност. Наравно, ми најчешће нећемо бити у прилици да посведочимо одмах одговор Божији на нашу скромност, али ми знамо из искуства

Цркве да Господ ништа не заборавља. Свако добро дело које учинимо, а које је резултат наше искрене вере у Христа, неће се изгубити него ће бити уплетено – уграђено у крила, која човека одводе са земље на Небо.

А само је то важно. Како стићи са земље на небо. И то, не који је пут најкраћи, него који је пут најбољи. Зато, треба веровати да је величина човека у његовој могућности да контролише оно што је људско и што нас веже за земљу. Свети владика Николај, у својој беседи „О великој вери“ овако говори:

„АКО СЕ ЧОВЕК НЕ ИСПУНИ ДУБОКИМ СМИРЕЊЕМ, КРОТОШЋУ, ПОНИЗНОШЋУ И ПОСЛУШНОШЋУ ПРЕД БОГОМ, КАКО ЋЕ СЕ СПАСТИ? КАКО ЋЕ СЕ СПАСТИ БЕЗБОЖНИК И ГРЕШНИК, КАД СЕ ЈЕДВА СПАСАВА ПРАВЕДНИК (1 ПЕТР. 4, 18)? НЕ ЗАДРЖАВА СЕ ВОДА НА ВИСОКИМ ЛИТИЦАМА ПЛАНИНСКИМ, НЕГО НА НИСКИМ, РАВНИМ И УДУБЉЕНИМ МЕСТИМА. НИ БЛАГОДАТ БОЖЈА НЕ ЗАДРЖАВА СЕ НА ОХОЛИМ ЉУДИМА, КОЈИ СЕ УЗВИСУЛУ И ПРКОСЕ БОГУ, НЕГО НА СМИРЕНИМ И КРОТКИМ, КОЈИ СУ УДУБИЛИ ДУШУ СВОЈУ СМИРЕЊЕМ И КРОТОШЋУ, ПОНИЗНОШЋУ ПРЕМА ВЕЛИЧАНСТВУ БОЖЈЕМ И ПОСЛУШНОШЋУ ВОЉИ БОЖЈОЈ“.

Ако уопште има потребе тумачити речи овога великог Светитеља, могли бисмо рећи да он истиче да без основних хришћанских врлина човеку нема спасења. Зато је од изузетног значаја, слушајући јасне јеванђељске поруке, као што је ова, о томе каква нам вера треба да буде, мислити о томе посведневно и усвојити поруку Светог Николаја о смирењу, скромности, и послушности пред Богом. Господе помози нам да ово и овакво размишљање сиђе из ума нашега у срце. Амин.

Проша Милорад Лончар

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН: 18. ЈУЛ

*МИСЛИМ ДА ЈЕ ПРАВО ДОКЛЕ САМ ГОД
У ОВОМ ТИЈЕЛУ ДА ВАС ОПОМИЊЕМ,
ЗНАЈУЋИ ДА ЋУ СКОРО ТИЈЕЛО СВОЈЕ
ОДБАЦИТИ КАО ШТО И КАЗА ГОСПОД
НАШ ИСУС ХРИСТОС (II ПЕТ. 1, 13-14)*

Ево добре опомене телолубљивцима, који су због тела заборавили душу своје. Тело се мора одбацити. Ма колико га скупим држали, ма колико драгоцености о њега обесили, ма колико га миловали и нежили ми га морамо једног дана одбацити. О како је силна и истинита ова реч – *одбацити!* Када се душа одвоји од тела, душа одбацује тело као непотребно. Кад бродоломници достигну на дасци до обале, они излазе на обалу а даску одбацују. Кад гране пролеће, змија скида са себе свлак, и одбацује га. Кад лептир излети из чауре, чаура се одбацује. Исто се тако и тело одбацује, кад душа из њега изађе. Неупотребљиво више и бескорисно, чак и штетно за друге људе, оно се одбацује од куће, одбацује од града, одбацује са сунца и – зарива се дубоко у земљу. Помислите на ово, о раскошни и о кићени, охоли и прождрљиви!

Но док је душа у телу, она треба да искористи тело на своје спасење покоривајући се закону Божјем и вршећи део Божје. Видите ли, како је апостола душа трудољубива! *Док сам јод у овоме тијелу, да вас будим опомињањем.* Тај посао дао му је Бог, и он хоће до краја да га савесно изврши, пре него што буде морао одбацити тело. Потрудимо се, браћо, и ми прво да примимо апостолску опомену, и друго да и ми опомињемо остале, све

остале којима добра желимо. Журно се сви примичемо обали онога света, и журно се приближује час, када ћемо тело морати одбацити и с голом душом пред Суд Божји изаћи. Шта ћемо рећи на Суду Божјем: на какве смо циљеве употребили у земном животу справу од земље, која се зове телом?

О Господе Исусе, Судијо праведни, управи ум наш да мисли о смрти и Суду. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Св. владику Николаја

GO INTO ALL THE WORLD

*EVANGELIZING FOR THE FAITH IS OUR
DUTY AS ORTHODOX CHRISTIANS*

“And He said to them, ‘Go into all the world and preach the gospel to every creature.’” Mk. 16:15.

Two Byzantine brothers, Saints Cyril and Methodius, brought Orthodox Christianity to the Slavs in the ninth century. The brilliance of Eastern Orthodox missionary outreach, as opposed to that of the Latin Church, was in the very use of the vernacular. These great saints who became known as the Apostles to the Slavs, left the Slavs with a liturgical language that was understandable to them. The services were not imparted in the Greek language, as though it alone was sacred enough to be used in Divine Worship, but helped them understand their new faith by worshiping in their own language.

The first missionary monks to North America came to a land where Orthodoxy had never been. Their encounter with the native peoples was one of mutual respect. They did not greet their new neighbors as pagans, but as a people whose experience with God was limited, but who nevertheless held to certain truths

that were, by their very nature, Orthodox truths. Sharing with these peoples, the Orthodox monks came to know that the native Alaskans did not worship totem poles (as was presumed by the later arriving protestants), but used as tools for passing on family and tribal history. The monks honored the indigenous peoples, befriended them, and, most important of all, treated them as God’s children.

As Orthodox Christians, we are duty bound to share our faith with others. Christ is for everyone, but with all the bad press Christianity has been getting during the past decade, it is especially important that we approach evangelism in light of the historic Church. The missionary mind of the Eastern Church must be rekindled in our time. Parishes must not remain enclaves of Greeks, Russians, Bulgarians, Romanians, Palestinians, or Serbs, but welcoming places of refuge and healing for all people.

Having unlocked doors is worthless if a visitor is greeted with a frown upon entering the temple. I’ve lost count at how many people have shared their experience of having been ignored by other worshipers upon entering an Orthodox parish for the first time. Numerous people have told me about being confronted with the question, “are you Greek”, followed by, “then why are you here”. Others have shared their sadness at having been ignored in the parish hall, because they did not speak Russian, or Arabic.

I was once told by a man that he’d decided to attend his first Orthodox service. Following the Liturgy, he so wanted to speak to someone about the impact the service had made on him, but not only did no one welcome him, they collectively turned away from him. He felt so unwelcome, he turned and left, and didn’t try another service for many years.

What kind of witness was this? Have we reduced Orthodoxy to the

status of a private club? Do we see the Church only in ethnic terms? What if Saints Cyril and Methodius had treated the Slavs in such a manner? What if the Jewish Christians of the first century had treated the Gentiles in such a manner?

Orthodox clergy must remember that we are the first line of witness for the Faith, and if we hold ourselves aloof while wearing our cassocks and crosses in public, we are in essence slamming the door in the faces of potential converts to our faith. And, as priests belonging to different jurisdictions, we must cooperate in the foundation of new missions so as not to undermine the ability of any one mission to support a full time priest, and raise the necessary funds to construct a permanent church. Having numerous little mission parishes without proper facilities, and a full time priest, is counterproductive to the overall goal of a mission, because the witness it gives to the community at large is one of disunity among the Orthodox, and the promotion of the commonly held view that we are multiple denominations.

Our Lord has charged each and every one of us with the responsibility of witnessing to the True Faith. If we really believe our Orthodox Church is the Ancient Church of the Apostles, founded by Our Lord Himself, we must become like the disciples of old, and share the truth of our Faith with everyone we come in contact with. Not as street vendors handing out tracts, but as believers living the faith, and shining forth the Light of Christ to all with whom we come in contact with.

Just as Christ-god came into the world to save us, we must become lights of this very Christ, that our fallen world be enlightened, and that all who see us, see Christ in us. We must invite our friends, coworkers, and relatives to join us for the Sunday Liturgy. We must let them see our family icon corner, with the lampada lit before the holy images, so

that they visibly see our faith being lived out in our homes. We must let them see ourselves making the sign of the cross before we eat our meals, even if in public, enjoying a night out with friends.

*With love in Christ,
Abbot Tryphon*

МОНОДРАМА „РЕЧИ О СВЕЧОВЕКУ“

Прошле недеље у нашој црквеној сали, после Свете Литургије и трпезе љубави, представљена је монодрама „Речи о Свечовеку“.

Монодраму је поставио на сцену наш познати глумац Небојша Дугалић, по мотивима истоименог филозофско-религиозног текста Св. владике Николаја Велимировића. Ово сложено и вишезначно, па и контраверзно књижевно дело, први пут објављено непотписано 1920. године, синкретички спаја елементе источњачких култура и традиција са хришћанством.

*Аутор монодраме
Небојша Дујалић*

Наш брат Ранко Вранешевић, аматерски глумац из Даденонга, надахнуто је говорио одломке из ове збирке алегоричних поука и записа владике Николаја, који опомињу и подсећају на наше замрло сећање на Бога и ближњег свога.

Ранко Вранешевић, извођач

На нашем сајту можете погледати фотографије и видео одломак са представе.

ВИДЕО САМ САМОГА СЕБЕ,
ИЗДРОБЉЕНОГ, МАСКИРАНОГ,
ОТУЂЕНОГ, САМОЗАБОРАВЉЕНОГ,
ОКОВАНОГ —САМОГА СЕБЕ.

ВИДЕО САМ БЕЗБРОЈ БУДАЛА СА
СКИПТРОМ МУДРОСТИ,
И БОГА РАСПЕТОГ У ЊИМА.

ВИДЕО САМ МНОГО ОПАКИХ ВЛАСТО-
ДРЖАЦА СА ФИРМОМ БОЖЈЕ МИЛОСТИ,
И БОГА РАСПЕТОГ У ЊИМА;

И МНОГО СВЕТИТЕЉА, ОБУЧЕНИХ У
ЛУДАЧКУ КОШУЉУ СТИДА,
И БОГА РАСПЕТОГ У ЊИМА;

И МНОГО ЗЛОМИСЛИЛАЦА У ЗАЧЕЉУ
ТРПЕЗЕ, И БОГА РАСПЕТОГ У ЊИМА;

И МНОГО ЗЛОРЕКАЦА СА ВОЂСТВОМ У
РУЦИ, И БОГА РАСПЕТОГ У ЊИМА;

И МНОГО ЗЛОДЕТЕЉА ПОД
СКЕРЛЕТНОМ ТОГОМ СЛАВЕ,
И БОГА РАСПЕТОГ У ЊИМА;

ВИДЕО САМ СИНОВЕ ЗБУНТОВАНЕ
ПРОТИВ ОЦА, И ОЦА СЕРВИЛНОГ
ИЗМЕЂАРА СИНОВИМА.

НО НАЈВЕЋЕ ШТО САМ ВИДЕО ТО НИЈЕ
ЧОВЕК БЕЗ ГРЕХА НО ЧОВЕК,
КОЈИ СВЕСНО И ВОЉНО ИСКУПЉУЈЕ
СВОЈ ГРЕХ.

РЕЧИ О СВЕЧОВЕКУ

